

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 88 PŽ-4464/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Cvitković, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice i Nikoline Mišković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza VOĆE ROYAL d.o.o. u stečaju, OIB 27354046277, Zagreb, Ulica Bulatova 20, kojeg zastupa punomoćnik Luka Vuković, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika AWT INTERNATIONAL d.o.o., OIB 57159149897, Zagreb, Slavonska avenija 52/a, kojeg zastupa punomoćnik Josip Šimović, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate i činjenja, te po protutužbi tuženika-protutužitelja AWT INTERNATIONAL d.o.o., OIB 57159149897, Zagreb, Slavonska avenija 52/a, protiv tužitelja-protutuženika Stečajna masa iza VOĆE ROYAL d.o.o. u stečaju, OIB 27354046277, Zagreb, Ulica Bulatova 20, radi utvrđenja, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-74/2018 od 28. studenog 2019., u sjednici vijeća održanoj 12. travnja 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-74/2018 od 28. studenog 2019.

r i j e š i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-74/2018 od 28. studenog 2019. u točki I. izreke u dijelu u kojem je odbačena kao nedopuštena tužba na isplatu iznosa od 1.413.411,34 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 29. prosinca 2005. do isplate, te iznosa od 906.119,50 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe do isplate.

II. Uvažava se tužiteljeva žalba i ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-74/2018 od 28. studenog 2019. u dijelu točke I. izreke u kojem je odbačena kao nedopuštena tužba na vraćanje u posjed instrumenata osiguranja – bjanko zadužnica i u točki II. izreke, te se u navedenom dijelu predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

1. Presudom prvostupanjskog suda utvrđena je osnovanom tražbina tuženika-protutužitelja kao tražbina drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 3.847.066,39 kn, i to: 1) iznos od 1.658.491,61 kn prijavljen po osnovi računa broj 5911-07000037- 05 od 2. studenog 2005. te 2) iznos od 2.188.574,78 kn prijavljen po osnovi kamata po računu broj 5911-07000037-05 od 2. studenog 2005. Rješenjem je u točki I. izreke odbačen kao nedopušten tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu iznosa od 1.413.411,34 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 29. prosinca 2005. do isplate, zatim iznosa od 906.119,50 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe do isplate, te zahtjev na vraćanje u posjedu instrumenata osiguranja (pet bjanko zadužnica). U točki II. izreke naloženo je tužitelju-protutuženiku naknaditi tuženiku-protutužitelju parnični trošak u iznosu od 409.125,00 kn.

2. Tužitelj je pravovremeno podnio žalbu protiv presude i rješenja zbog svih žalbenih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), s prijedlogom da ovaj sud preinači pobijanu odluku prihvatanjem tužbenog zahtjeva te dosudom tužitelju parničnog troška, uvećanog za trošak žalbenog postupka, a podredno da ukine pobijanu odluku i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. Odgovor na žalbu nije podnesen.

4. Žalba je djelomično osnovana.

5. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a, u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. toga Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari jest tužiteljev zahtjev za isplatom naknade štete i zahtjev za vraćanjem instrumenata osiguranja (pet bjanko zadužnica) te protutužbeni zahtjev tuženika na utvrđenje osnovanom tražbine u iznosu od 3.847.066,39 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

7. U ponovnom postupku koji je vođen nakon ukidne odluke ovog suda pod poslovnim brojem PŽ-2683/08 od 22. siječnja 2013., prvostupanjski je sud utvrdio da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj St-465/2014 otvoren stečajni postupak nad tužiteljem te da je tuženikova tražbina prijavljena i osporena, dok je nad tuženikom otvoren predstečajni postupak pod poslovnim brojem St-1719/17 te je u navedenom postupku prijavljena i osporena tužiteljeva tražbina. Zauzimajući shvaćanje da vjerovnici nakon otvaranja predstečajnog postupka nad dužnikom mogu svoju tražbinu ostvarivati samo u predstečajnom postupku te da se parnice o tražbini koje su u tijeku u vrijeme otvaranja tog postupka mogu nastaviti radi utvrđenja preuzimanjem te parnice, a da tužitelj u predmetnom slučaju nije postupio po rješenju suda od 13. kolovoza 2019. kojim je pozvan na uređenje tužbenog

zahtjeva, prvostupanjski je sud pozivom na odredbe čl. 48. st. 5. u vezi s čl. 167. te čl. 269. i 270. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) te čl. 187. ZPP-a riješio kao u točki I. izreke rješenja. U odnosu na protutužbeni zahtjev tuženika, prvostupanjski je sud na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, a posebno iskaza saslušanih svjedoka Pere Marića i Gordane Kos, utvrdio da je tuženik u ime i za račun tužitelja financirao poslovni odnos između tužitelja i društva Vitaminka a.d. iz Banja Luke, glede proizvodnje i isporuke džemova u Kanadu te da su slijedom toga tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu temeljem prikrivenog ugovora o zajmu u smislu čl. 66. i čl. 557. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 113/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO), a s obzirom na to da iz priloženih isprava - Izjave o priznanju duga od 11. srpnja 2005. te Ugovora o pristupanju duga od 11. srpnja 2005., proizlazi da tužitelj nije ispunio svoju obvezu povrata pozajmljenog, prvostupanjski je sud zaključio da je tuženikova tražbina osnovana. O njezinoj visini prvostupanjski je sud zaključio primjenom odredbi čl. 223. u vezi s čl. 10. ZPP-a, imajući u vidu dosadašnje (prekomjerno) trajanje postupka i nastale troškove. O troškovima parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st. 1., čl. 155. i 164. ZPP-a.

8. Tužitelj u žalbi osporava rješenje koje se temelji na zaključku da nije uredio tužbeni zahtjev sukladno pozivu suda i odredbama mjerodavnog prava. U tom smislu, ističe da je prvotno postavljeni tužbeni zahtjev naknadno uređen na način kako to rješenjem od 13. kolovoza 2019. traži prvostupanjski sud jer je preuzeo predmetni postupak, prijavio je tražbinu u predstečajnom postupku koji je otvoren nad tuženikom, podnio je prijedlog za nastavak postupka te je na ročištu održanom dana 25. travnja 2018. ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva upravljenog na utvrđenje osporene tražbine. Nadalje, tužitelj ističe da nepostupanje u roku iz predmetnog rješenja od 13. kolovoza 2019. nije moglo dovesti do gubitka prava na naknadno uređenje tužbenog zahtjeva njegovim iznošenjem na zapisnik na ročištu koje je održano 15. listopada 2019., jer je sud pozvao stranke da pristupe na navedeno ročište te je sud u ponovljenom postupku bio dužan primijeniti odredbe ZPP-a koje su važile u vrijeme pokretanja predmetne tužbe. Navedeno, prema shvaćanju tužitelja, ukazuje da je prvostupanjski sud nezakonito onemogućio tužitelju da uredi tužbeni zahtjev, čime je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

9. Prvenstveno, valja navesti da se o tužbenom zahtjevu donosi meritorna odluka, dok se u slučaju odbacivanja ne odbacuje tužbeni zahtjev, nego tužba. U tom smislu ovaj sud je ispitao pobijano rješenje kojim je odlučeno o tužiteljevoj tužbi.

10. Iz sadržaja spisa proizlazi da je podnescima od 11. kolovoza 2017. i 3. studenog 2017. (str. 924. i 967. spisa) tužitelj obavijestio prvostupanjski sud o prijavi predmetne tražbine u iznosu od 2.390.478,82 kn u predstečajnom postupku nad tuženikom i činjenici da je tuženik navedenu tražbinu u cijelosti osporio, nakon čega je predložen nastavak predmetnog parničnog postupka, o čemu je prvostupanjski sud odlučio rješenjem od 14. studenog 2017. Na ročištu koje je održano 25. travnja 2018. (str. 973. spisa) punomoćnik tužitelja izjavio je kako ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva kako je on do tada očitovan u predmetnom postupku, a isto je izneseno i u podnesku od 20. rujna 2018. (str. 977. spisa). Raspravnim rješenjem od

13. kolovoza 2019. kojim je, nakon rješenja o zaključenju od 25. srpnja 2019., ponovno otvorena glavna rasprava, prvostupanjski je sud pozvao punomoćnika tužitelja na uređenje tužbenog zahtjeva na utvrđenje, s obzirom na činjenicu da je tražbina osporena u predstečajnom postupku, te je za predaju tako uređenog tužbenog zahtjeva odredio rok od 30 dana. Na ročištu koje je održano 15. listopada 2019. sud je utvrdio da nije zaprimio očitovanje tužitelja, koju činjenicu je potvrdio i prisutni punomoćnik tužitelja te je nakon toga zamolio prvostupanjski sud da mu dopusti uređenje tužbenog zahtjeva na ročištu. Prvostupanjski je sud nakon toga (očito neprihvaćajući navedenu zamolbu) donio rješenje o zaključenju glavne rasprave i zakazao ročište za objavu i uručenje presude (str. 1052.-1053. spisa).

11. Uzimajući u obzir navedeno stanje stvari, neosnovani su tužiteljevi žalbeni navodi da je tijekom prvostupanjskog postupka pravovremeno uredio tužbeni zahtjev. Činjenica da je tužitelj prijavio tražbinu u predstečajnom postupku i da je podnio prijedlog za nastavak predmetnog parničnog postupka ne može se tumačiti kao uređenje tužbenog zahtjeva na utvrđenje. Sud u parničnom postupku nije ovlašten tumačiti parnične radnje stranaka mimo njihovog sadržaja pa u situaciji kada punomoćnik tužitelja izjavi da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva na način kako je on do tada očitovan u predmetnom postupku, pri čemu je posljednje očitovanje glede tužbenog zahtjeva dano u podnesku od 15. veljače 2007. (str. 333. do 335. spisa) na način da se zahtjeva od tuženika isplata novčanog iznosa od 2.319.530,84 kn te vraćanje u posjed instrumenata osiguranja, tada se tužiteljeve kasnije izjave o prijavi tražbine u predstečajnom postupku i predlaganju nastavka parničnog postupka, a bez jasne izjave o tužbenom zahtjevu (čl. 106. st. 2. i 5. ZPP-a), ne mogu sadržajno tumačiti kao naknadno uređenje tužbenog zahtjeva.

12. Neosnovani su, isto tako, žalbeni navodi da nepostupanje tužitelja po rješenju od 13. kolovoza 2019. nije moglo dovesti do gubitka prava na naknadno uređenje tužbenog zahtjeva jer da se ne radi o prekluzivnom roku. Prema odredbi čl. 111. st. 2. ZPP-a, rok koji sud odredi može se produljiti samo jednom na prijedlog zainteresirane osobe ako za to postoje opravdani razlozi. Prema stavku 2. istog članka, prijedlog se mora podnijeti prije proteka roka čije se produljenje traži. Prvostupanjski je sud u konkretnom slučaju dao tužitelju rok od 30 dana za uređenje tužbenog zahtjeva na utvrđenje, ali tužitelj u navedenom roku nije postupio, niti je prije isteka roka podnio sudu prijedlog za njegovim produljenjem. Punomoćnik tužitelja nije niti na ročištu koje je održano 15. listopada 2019. iznio bilo kakve razloge kojima bi eventualno opravdao svoje nepostupanje. Stoga je ocjena ovog suda da prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka time što nije dopustio uređenje tužbenog zahtjeva na ročištu od 15. listopada 2019.

13. U odnosu na žalbene navode da se u predmetnom postupku primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku koje su važile u trenutku pokretanja tužbe, ovaj sud navodi da za uređenje tužbenog zahtjeva, osim navedenih odredbi čl. 111. ZPP-a glede rokova, nisu odlučne odredbe Zakona o parničnom postupku već odredbe Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) koji je bio na snazi u trenutku otvaranja predstečajnog postupka nad tuženikom 14. lipnja 2017. Tako je odredbom čl. 48. st. 1. SZ-a jasno propisano da ako je dužnik osporio tražbinu, sud će vjerovnika osporene tražbine uputiti na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja

osporene tražbine. Stavkom 5. istog članka propisano je da se postupak radi utvrđivanja osporenih tražbina u predstečajnom postupku provodi odgovarajućom primjenom pravila o postupku radi utvrđivanja osporenih tražbina u stečajnom postupku, a što podrazumijeva primjenu odredbe čl. 269. st. 1. ZPP-a kojom je propisano da ako je u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice. Dakle, tužitelj je mogao nastaviti predmetni parnični postupak samo radi utvrđenja tražbine od 2.390.478,82 kn, a ne radi isplate tog iznosa pa budući da u tom smislu nije uredio tužbeni zahtjev, pravilno je prvostupanjski sud u navedenom dijelu odbacio tužbu kao nedopuštenu.

14. Osim potraživanja novčanog iznosa, tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje od tuženika vraćanje u posjed instrumenata osiguranja – pet bjanko zadužnica. Navedena nenovčana tražbina nije prijavljena u predstečajnom postupku nad tuženikom, a prvostupanjski sud u obrazloženju pobijanog rješenja ne navodi nikakve razloge zbog kojih je odbacio tužbu i u tom dijelu. Stoga, iako glede navedenog zahtjeva tužitelj u žalbi ne iznosi određene razloge, pazeći po službenoj dužnosti na žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da je navedeni žalbeni razlog osnovan, jer se pobijana odluka u navedenom dijelu ne može ispitati. Zbog toga je na temelju odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a valjalo ukinuti rješenje o odbačaju tužbe i u navedenom dijelu predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

15. U odnosu na zaključak prvostupanjskog suda da su tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu temeljem prikrivenog ugovora o zajmu, tužitelj navodi kako je nejasno zbog čega prvostupanjski sud nije prihvatio njegov prijedlog istaknut na ročištu od 28. lipnja 2019. da se na okolnost utvrđenja poslovnog odnosa stranaka ispita kao svjedok Žarko Mikić, koji je u vrijeme poslovnog odnosa predmetnih stranaka bio generalni direktor društva Vitaminka te je imao neposrednih saznanja o vrsti stvarnog poslovnog odnosa. S druge strane, prvostupanjski je sud prihvatio iskaze svjedoka koji su u društvu Vitaminka obnašali funkciju rukovoditelja prodaje i tehnologa u proizvodnji te su isključivo u okviru svog radnog mjesta vršili komunikaciju s tadašnjom zastupnicom po zakonu tužitelja Tatjanom Klarić Jurković. Na navedeni propust prvostupanjskog suda ukazuje i činjenica da je Ugovor br. 25/JN od 8. srpnja 2005. sklopljen između društva Vitaminka kao proizvođača i tuženika kao naručitelja, a navedeni ugovor potpisao je predloženi svjedok Zdravko Mikić. S obzirom na to da prvostupanjski sud nije naveo nikakve razloge zbog kojih je odbio izvesti predloženi dokaz, tužitelj smatra da je time povrijedio načelo saslušanja stranaka i počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka. Tužitelj, nadalje, navodi da prvostupanjski sud nije ocijenio sve dokaze koji su izvedeni, posebno iskaz zastupnice po zakonu tužitelja, izrađeni vještački nalaz, izvršeno prebijanje tražbina te priloženu financijsko knjigovodstvenu dokumentaciju za tuženika. S obzirom na provedenu procesnu kompenzaciju unutar ranije provedenog postupka pod poslovnim brojem P-1205/2006, tužitelj smatra da prvostupanjski sud nije mogao odlučivati o osnovanosti tuženikove protutužbe, čime je također počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka. U odnosu na žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, tužitelj ističe kako cjelokupna financijsko knjigovodstvena dokumentacija u spisu jasno ukazuje da se u predmetnom slučaju

nije radilo o ugovoru o zajmu, već o klasičnom kupoprodajnom ugovoru te da je stoga prvostupanjski sud pogrešno dao prednost iskazima svjedoka. Tužitelj navodi da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio predmetne izjave o postojanju duga prema tuženiku jer se on odnosio na cijenu kupljene robe, a ne na zajam. Zbog navedenih razloga, tužitelj smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

16. Navedeni žalbeni navodi nisu osnovani, a pobijana presuda kojom je utvrđena osnovanom tuženikova tražbina u iznosu od 3.847.066,39 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda je pravilna i zakonita.

17. Iz sadržaja spisa proizlazi da je podneskom od 25. studenog 2007. tuženik podnio protutužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 1.658.491,61 kn na ime neplaćene robe po računu broj 5991-07000037-05 od 2. studenog 2005. (str. 540. do 544. spisa). U prijedlogu za izdavanje privremene mjere kojeg je tužitelj podnio prvostupanjskom sudu 27. studenog 2007. (str. 545. do 557. spisa) ističe se da je trenutno potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 1.600.000,00 kn manje od potraživanja tužitelja prema tuženiku, koje prema nalazu i mišljenju vještaka iznosi 2.319.530,84 kn (odlomak na str. 554. spisa). Na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 29. studenog 2007. (str. 615. spisa) punomoćnik tužitelja izjavio je da je primio tuženikovu protutužbu 28. studenog 2007. te je potom izjavio: „Tužitelj u pogledu protutužbenog zahtjeva moli očitovanje tuženika da li daje izjavu o prebijanju iste odnosno da li se radi o prigovoru prijeboja obzirom da postoji više mogućih prijeboja. U pogledu visine tužbenog zahtjeva navodi, makar postoji sporni iznos, istome se ne protivi ukoliko se postavlja prigovor radi prijeboja.“ Nakon toga punomoćnik tuženika izjavio je da ostaje kod odgovora na tužbu i svih navoda, a da se njegova protutužba ima smatrati prigovorom radi prijeboja, ukoliko sud utvrdi pravomoćno postojanje tražbina, odnosno, izjavljuje da u naravi traži procesnu kompenzaciju, to jest, da sud donese odluku kojom će utvrditi te izvršiti prijeboj. Presudom, poslovni broj P-1205/2006 od 13. prosinca 2007. prvostupanjski je sud utvrdio postojanje tužiteljeve tražbine u iznosu od 2.320.944,24 kn (točka I. izreke), zatim je utvrdio postojanje tuženikove tražbine u iznosu od 1.413.411,34 kn (točka II. izreke) te je potom izvršio prijeboj (točke III. i IV. izreke). Rješenjem ovog suda, poslovni broj PŽ 2683/08-6 od 22. siječnja 2013. ukinuta je presuda prvostupanjskog suda, s obrazloženjem da je točka II. izreke ukinuta jer je riječ o tuženikovoju prigovornoj tvrdnji, a ne o zasebnom zahtjevu (str. 879. spisa). Podneskom predanim prvostupanjskom sudu 27. veljače 2015. tuženik (naznačavajući sebe kao tužitelja) obavještava sud da je prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku nad tužiteljem, prilikom čega je stečajni upravitelj osporio njegovu tražbinu jer je pred prvostupanjskim sudom u tijeku predmetna parnica. Tuženik predlaže nastavak predmetnog parničnog postupka te uređuje tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanosti tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 3.847.066,39 kn, i to: 1) iznos od 1.658.491,61 kn prijavljen po osnovi računa broj 5911-07000037-05 od 2. studenog 2005. te 2) iznos od 2.188.574,78 kn prijavljen po osnovi kamata po računu broj 5911-07000037-05 od 2. studenog 2005. (str. 886. i 887. spisa). Na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 6. veljače 2019. punomoćnik tužitelja izjavio je da osporava osnovanost tuženikovog protutužbenog zahtjeva kako je on postavljen podneskom od 27. veljače 2015. te da posebno ustraje s tvrdnjama kako su one izložene u

podnesku od 20. rujna 2018. (u kojem je tužitelj iznosio razloge osnovanosti tužbenog zahtjeva, ali se nije određeno očitovao glede protutužbenog zahtjeva).

18. Iako se pretežiti dio obrazloženja pobijane presude, kao i tužiteljeve žalbe, odnosi na pravnu prirodu poslovnog odnosa između tužitelja i tuženika, izneseni razlozi ne predstavljaju odlučne razloge za odluku o tuženikovom protutužbenom zahtjevu. Naime, tužbeni zahtjev na isplatu tužitelj je temeljio na činjenici da mu je kao kupcu nastala šteta uslijed materijalnih nedostataka na kupljenoj robi (džemovi u staklenim bocama hermetički zatvoreni metalnim poklopcima), dok je tuženik otklanjao postojanje obveze navodeći da stranke nisu bile u poslovnom odnosu iz ugovora o kupoprodaji, već da su sklopile ugovor o pozajmici te da je tužitelj isključivo odgovoran za nastalu mu štetu. U slučaju tako suprotstavljenih činjeničnih navoda stranaka, ovaj sud je u ukidnoj odluci od 22. siječnja 2013. uputio prvostupanjski sud da ispita sadržaj poslovnog odnosa između tužitelja i tuženika. Međutim, budući da je u ponovnom postupku tužiteljeva tužba u odnosu na potraživanje novčanog iznosa s osnove naknade štete odbačena kao nedopuštena, dok je iz sadržaja spisa kojeg je ovaj sud prethodno iznio vidljivo da protutužbeni zahtjev tužitelj nije određeno osporavao, osnovanost tuženikovog zahtjeva proizlazi iz nesporne činjenice postojanja poslovnog odnosa te nepodmirenog računa za robu broj 5991-07000037-05 od 2. studenog 2005. u iznosu od 1.658.491,61 kn i obračunatih zateznih kamata u iznosu od 2.188.574,78 kn. Dakle, i u slučaju prihvaćanja tužiteljevih tvrdnji o poslovnom odnosu iz ugovora o kupoprodaji, tuženik kao prodavatelj ima pravo na isplatu cijene za isporučenu robu. Uzimajući stoga u obzir odredbe čl. 9. i čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a prema kojima je sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu, a u slučaju zakašnjenja s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate po propisanoj stopi, ocjena je ovog suda da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio osnovanim protutužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanom tražbine tuženika u iznosu od 3.847.066,39 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

19. U odnosu na odluku o trošku koja je sadržana u točki II. izreke rješenja, tužitelj u žalbi u bitnome navodi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe Stečajnog zakona kada je priznao tuženiku troškove za pravne radnje koje su poduzete prije otvaranja stečaja nad tužiteljem, jer te troškove tuženik nije prijavio u stečajnom postupku pa je slijedom toga sud mogao priznati samo troškove za pravne radnje koje su poduzete nakon 28. listopada 2014.

20. Navedeni žalbeni navodi su osnovani. Iz podataka u spisu proizlazi da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-465/2014 od 28. listopada 2014., kada je po sili zakona temeljem čl. 212. st. 1. t. 4. ZPP-a nastupio prekid postupka, o čemu je doneseno deklaratorno rješenje 4. kolovoza 2015. (str. 916. spisa); dok je rješenjem od 6. ožujka 2017. (str. 920. spisa) parnični postupak nastavljen.

21. Odredbom čl. 95. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13) propisano je da će parnice o imovini koja ulazi u stečajnu masu, uključujući i arbitražne postupke koji su u vrijeme otvaranja stečajnog postupka bili u tijeku,

stečajni upravitelj preuzeti u ime i za račun stečajnog dužnika. Parnice u vezi s tražbinama koje se prijavljuju u stečajni postupak ne mogu se nastaviti prije nego što su ispitane na ispitnom ročištu. Prema čl. 95. st. 2. SZ-a parnice koje su u vrijeme otvaranja stečajnog postupka bile u tijeku protiv stečajnog dužnika preuzet će u njegovo ime stečajni upravitelj ako se tiču: 1. izlučenja nekoga predmeta iz stečajne mase, 2. odvojenoga namirenja i 3. obveza stečajne mase. Prema odredbi čl. 95. st. 3. tog Zakona, protivna stranka koja je uspjela u parnici iz stavaka 1. i 2. ovoga članka, troškove parničnog postupka nastale do prekida postupka, kao i troškove nastale nakon prekida postupka ako stečajni upravitelj odmah nakon nastavljanja prekinute parnice prizna tužbeni zahtjev ili se odrekne tužbenog zahtjeva, može ostvarivati samo kao stečajni vjerovnik. U protivnom troškovi parničnog postupka nastali nakon prekida namirit će se kao dugovi stečajne mase.

22. Iz navedene odredbe čl. 95. st. 3. SZ-a jasno proizlazi da svi parnični troškovi nastali do otvaranja stečajnog postupka predstavljaju potraživanja koja se moraju prijaviti u stečajnom postupku (arg. iz čl. 96. SZ-a) i u odnosu na koje je osoba koja ima pravo potraživati te troškove stečajni vjerovnik. Nasuprot tome, u odnosu na troškove postupka koji su u parnici nastali nakon nastavljanja postupka, osoba koja ima pravo na te troškove je ili stečajni vjerovnik (ako je stečajni upravitelj odmah nakon nastavljanja parnice priznao tužbeni zahtjev ili se odrekao tužbenog zahtjeva) ili vjerovnik stečajne mase (ako stečajni upravitelj odmah nakon nastavljanja postupka nije priznao tužbeni zahtjev niti se odrekao tužbenog zahtjeva pa je postupak vođen određeno vremensko razdoblje u kojem su poduzimane određene parnične radnje i završen uspjehom te stranke u sporu).

23. S obzirom na to da je ovaj postupak započeo prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, tuženik je sve parnične troškove iz ovog postupka koji su nastali do otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, morao kao stečajni vjerovnik prijaviti u stečajnom postupku, što prema podacima iz spisa (prijava tražbine od 18. studenog 2014. na str. 889. i 890. spisa) proizlazi da tuženik to nije učinio.

24. Upravo zbog navedenog, budući da tuženik parnične troškove nastale u ovom postupku prije dana otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, to jest, do 28. listopada 2014. nije prijavio u stečajnom postupku, to tuženiku nedostaje procesna legitimacija za vođenje postupka u odnosu na te troškove pa je slijedom toga osnovan žalbeni navod da navedene troškove prvostupanjski sud nije mogao priznati tuženiku. Osim toga, prvostupanjski je sud propustio određeno obrazložiti odluku o trošku jer umjesto da je naznačio svaku pojedinu parničnu radnju za koju je priznat trošak, prvostupanjski je sud parnične radnje naznačio skupno (npr. za pristup na jedanaest ročišta, za sastav četiri podneska itd.) zbog čega se u navedenom dijelu odluka ne može ispitati pa je osnovan i žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

25. Slijedom svega navedenog, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a potvrdio prvostupanjsku presudu, dok je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a djelomično potvrdio prvostupanjsko rješenje, a na temelju čl. 380. t. 3. ZPP-a djelomično ga ukinuo i predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

26. U ponovnom postupku prvostupanjski će sud odlučiti o tužbenom zahtjevu tužitelja koji je usmjeren na povrat instrumenata osiguranja te će donijeti pravilnu i zakonitu odluku o troškovima parničnog postupka, vodeći pritom računa o procesnoj legitimaciji tuženika za vođenjem postupka u odnosu na troškove koji nisu prijavljeni u stečajnom postupku nad tužiteljem.

Zagreb, 12. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
Ana Cvitković

Broj zapisa: eb2fa-db3de

Kontrolni broj: 0d9fb-c99e4-6d798

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANA CVITKOVIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.